

**Διάλεξη του Ν. Αυγερού με θέμα:
"Η Ελληνική Επανάσταση ως παράδειγμα αντίστασης"**

Ανοίγει μόνος του την κλειστή αυλαία που βρίσκεται πίσω από το βήμα και αποκαλύπτει ένα πανώ, που ήταν πίσω από την κουρτίνα και σχετίζεται με την Επανάσταση και τους Ήρωες του 1821.

Δήμαρχε,

Είμαστε και στο θέατρο κι όχι μόνο του Ελληνισμού, άρα, θεωρώ ότι για να γίνει σωστά αυτή η ομιλία είναι καλό να τα βλέπουμε αυτά (δείχνει το πανώ) κι όχι να τα έχουμε πίσω από τις κουρτίνες. Λοιπόν, θα έχω λίγο χρόνο, άρα θα πάω γρήγορα.

Για όσους δεν είναι προετοιμασμένοι, καλύτερα να καθίσετε, γι' αυτούς που δεν είναι καθόλου προετοιμασμένοι, καλύτερα να φύγετε και για τους άλλους... θα τα δείτε. Οι Ιστορικοί ασχολούνται με την Ιστορία, οι Στρατηγιστές ασχολούνται με την Ιστορία του Μέλλοντος. Αν δεν έχουμε Ιστορία, δεν έχουμε μέλλον, αλλά το θέμα ποιο είναι; Είναι ότι όταν απλώς κοιτάζουμε μόνο παθητικά την Ιστορία, στο τέλος ξεχνάμε ακόμα και αυτήν. Αυτό που με στεναχωρεί σ' αυτές τις εκδηλώσεις είναι ότι δεν υπάρχει καμία αναφορά στο '74. Χειροπιαστή. Δηλαδή, κάνουμε σαν να είμαστε σε μια ελεύθερη πατρίδα, που δεν έχει κανένα ουσιαστικό πρόβλημα και, στη συνέχεια, δίνουμε την εντύπωση... – ακόμα και στα παιδιά, γιατί έχει μεγάλη σημασία, αυτό το πράγμα το λέω και για τον Δήμαρχο, που έχει το παιδί του εδώ και τη γυναίκα του και, βέβαια και για τον Θέμη, που τώρα θα αναρωτιέται γιατί τον φέραμε αυτόν εδώ έτσι, αλλά νομίζω ότι έχουμε πολλά κοινά – Θέλω να σας πω ότι άλλο Επέτειος κι άλλο Αγώνας. Το θέμα είναι ότι αν κοιτάζουμε μόνο την Επέτειο παθητικά, τότε σημαίνει ότι έχουμε αποδεχθεί κάτι. Αν δεν το έχουμε αποδεχθεί, τότε να το λέμε. Αν είναι να το λέμε, τότε να το συνδυάζουμε. Πολλοί από σας εδώ θεωρούν ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα, για ν' αλλάξουν τα πράγματα. Δεν έχουμε δυνάμεις, παρόλο που έχουμε στρατό, παρόλο που έχουμε αστυνομία, παρόλο που έχουμε την εκκλησία, παρόλο που έχουμε θεσμούς. Θεωρούμε ότι δεν έχουμε πολλές ικανότητες και, μάλλον, θα αποφασίσουν οι άλλοι για μας. Τι γελοίο! Τι γελοίο, Θεέ μου! Γιατί, έχετε κοιτάξει τι δυνατότητες έχουμε εμείς τώρα, σε σχέση με το 1821; Έχετε κοιτάξει τι έχουμε εμείς, σε σχέση με το '55; Έχουμε ανθρώπους που έχουν θυσιαστεί, έχουν δείξει το παράδειγμα, όχι απλώς για να κάνουν μια θυσία, αλλά για να έχουν αποτέλεσμα. Δεν είμαι καθόλου των μαρτύρων, προτιμώ τους Ήρωες. Οι μάρτυρες κάνουν ό,τι μπορούν, αλλά δεν αλλάζουν τα δεδομένα. Οι ήρωες τα αλλάζουν. Δεν μπορεί να είμαστε εδώ ένας λαός, που έχει τόσους ήρωες και ξαφνικά να το ξεχνάμε και να θεωρούμε ότι είμαστε ανίκανοι, γιατί δεν έχουμε αρκετό στρατό δεν έχουμε αρκετές δυνάμεις, δεν είναι μεγάλο το νησί.

Για να είμαστε ειλικρινείς. Πότε ο Ελληνισμός ήταν μεγάλος; Πότε ήταν ισχυρός; Πότε ήταν πιο ισχυρός από αυτούς που ήταν γύρω του; Η απάντηση σ' αυτά τα ερωτήματα είναι απλή. Ποτέ! Ποτέ! Άρα, είναι απαράδεκτο να το χρησιμοποιούμε σαν επιχείρημα, για να λέμε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Το θέμα ποιο είναι; Το θέμα είναι ότι πρέπει να καταλάβουμε, η Επανάσταση του '21, δεν γεννήθηκε το '21. Την προετοιμάσαμε. Πέρυσι ήταν τα 200 χρόνια της

Φιλικής Εταιρείας. Οι περισσότεροι από εσάς μπορεί και να μην θυμούνται πότε έγινε. Για 7 χρόνια πάλευαν για να γίνει αυτό το πράγμα. 7 χρόνια. Όμως, άμα το σκεφτείτε, σε μόνο 7 χρόνια κατάφεραν να ανατρέψουν 400. Είναι μερικοί από μας που θεωρούν ότι δεν έκαναν και πολλά πράγματα. Το θέμα είναι ότι η Φιλική Εταιρεία έκανε ένα πράγμα που δεν έκαναν οι άλλοι. Προετοίμασε το αδιανόητο. Ετοίμασε τα κατεχόμενα των εγκεφάλων μας να αποδεχτούν ότι μπορεί να γίνει η αλλαγή. Μετά από 400 χρόνια. Εδώ πρέπει να συμπληρώσουμε κάτι, βλέπετε είναι γραμμένο (δείχνει στο πανώ), ναι, «Γεννηθήκαμε και θα πεθάνουμε Έλληνες». Άρα, επειδή είμαστε Έλληνες, θα αναστηθούμε. Δεν σταματάει εδώ το μήνυμα. Πολλοί το λεν αυτό, το διαβάζουν και λεν «αυτό είναι για τους άλλους. Όχι για μας». Εγώ χάρηκα όταν ο Δήμαρχος μου είπε ότι από τα τραγούδια που είπαν υπήρχε και ο συνθέτης ως διευθυντής, γιατί άλλο να τραγουδάς τον άλλον κι άλλο να βάζεις το δικό σου το χεράκι, το δικό σου το πνεύμα.

Το θέμα είναι κατά πόσο είμαστε άξιοι συνεχιστές. Η Μπουμπουλίνα, που βλέπετε (δείχνει στο πανώ), ρήμαξε εντελώς την περιουσία της για την Ελληνική Επανάσταση· δεν της έμεινε τίποτα. Ρωτάω, - όπως θα το έκανε και ο Χριστός – ποιος είναι διατεθειμένος να μην του μείνει τίποτα, για να μείνει ελεύθερη η Κύπρος; Θα θέλαμε να είναι ελεύθερη, μόνη της! Να γίνει από μόνη της! Θα θέλαμε ν' αλλάξουν τα πράγματα, αλλά όχι με μας· να αλλάξουν, έτσι! Ακόμα κι όταν ακούω τη χορωδία με τα παιδιά ή με τους μεγαλύτερους, αυτό που μ' αγγίζει, δεν είναι ότι τραγουδάτε, είναι ότι συνεχίζετε να τραγουδάτε. Τεράστια διαφορά. Ο καθένας τραγουδάει, ακόμα και στο μπάνιο, αλλά δεν τραγουδάει για τους άλλους. Οι χορωδίες τραγουδάνε για τους άλλους. Οι Έλληνες είναι για τους άλλους, για να δείξουν το παράδειγμα της αντίστασης.

Άμα κοιτάξετε ορθολογικά και κοιτάξετε το μέγεθος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, σε σχέση με τις δυνατότητες της Ελλάδος και της Κύπρου εκείνης της εποχής, είναι πολύ απλό, δεν έχουν καμία σχέση. Δεν μπορούμε να τα συγκρίνουμε. Δεν μπορούμε να υπολογίσουμε καν ένα πλαίσιο συγκριτικό. Για ποιο λόγο; Γιατί είναι τόσο διαφορετικά τα δεδομένα, ενώ εμείς τώρα θεωρούμε ότι, άμα κοιτάξουμε τα δεδομένα της Τουρκίας, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Όμως αυτό που ξεχνάμε είναι το εξής: Κάναμε πράγματα, έγινε αυτή η Απελευθέρωση, έγινε αυτή η Απελευθέρωση και στην Ελλάδα και στην Κύπρο. Αυτό σημαίνει τι, πρακτικά; 7 χρόνια προετοιμασίας, για να περάσουμε, από το αδιανόητο, στην ουτοπία. Στη συνέχεια, περάσαμε στο όραμα. Όταν μπήκε το όραμα, τότε ήρθαν άλλα πράγματα. Σκεφτήκαμε για πρώτη φορά ότι γίνεται. Το θέμα είναι ότι, όταν σκέφτεστε ότι κάτι γίνεται, μετά αναρωτιέστε ποιον πρέπει να έχετε μαζί σας, για να γίνει. Ενώ πριν θεωρούσατε ότι δεν γίνεται, αλλά δεν είχατε κανέναν στρατηγικό σχεδιασμό. Μετά έρχεται ο Κολοκοτρώνης, και σας υπενθυμίζω ότι ήταν το νούμερο 118 στη Φιλική Εταιρεία, δεν ήρθε απ' την αρχή. Το θέμα είναι ότι ο Κολοκοτρώνης ήξερε και άλλα πράγματα, που δεν ήξεραν οι Φιλικοί οι παλαιότεροι, είχε Στρατιωτική Τέχνη, είχε ώριμη Στρατιωτική Τέχνη. Δεν ήταν πια της κλεφτουριάς, με τα μπουλούκια και τα ασκέρια κι «όταν είναι λίγοι τα καταφέρνουμε». Εδώ μιλάμε για στρατό, εδώ μιλάμε για διαχείριση, εδώ μιλάμε για τεχνογνωσία, εδώ μιλάμε για Στρατηγική. Ο Κολοκοτρώνης κατάφερε να δώσει μάχες, χωρίς να τις δώσει. Κατάφερε να νικήσει, γιατί τον φοβήθηκαν. Κατάφερε να προκαλέσει δέος, γιατί ήταν του κλέους κι όχι της φήμης. Κατάφερε να οργανώσει τους Έλληνες γιατί

είμαστε ανοργάνωτοι. Και αυτό να ξέρετε ότι είναι καλό ως ένα βαθμό, αλλά είναι καλό να οργανωνόμαστε όταν έχουμε αγώνα. Γιατί δεν είναι πρόβλημα να μην έχουμε οργάνωση; Γιατί όταν δεν έχουμε οργάνωση ούτε οι εχθροί μας δεν ξέρουν τι κάνουμε. Αφού ούτε εμείς δεν ξέρουμε τι κάνουμε. Αυτό μας προστατεύει. Στη συνέχεια υπάρχει ο συντονισμός. Ο συντονισμός ήταν δύσκολος. Ήταν δύσκολο να συμφωνήσουμε να έχουμε στρατηγικούς στόχους. Τακτικούς είχαμε πάρα πολλούς. Είχαμε πολλές εξεγέρσεις. Μη νομίζετε ότι τα πράγματα ήταν μόνο εκείνη τη στιγμή. Όχι. Υπήρχαν προετοιμασίες.

Το θέμα ήταν αν ο λαός ήταν προετοιμασμένος. Γιατί αν σταματήσετε σ' αυτό (δείχνοντας αφίσα της Επανάστασης του 1821), τότε πολλοί θα πεθάνουν τζάμπα. Άμα το συνεχίσετε, τότε θα υπάρχει μια αλλαγή. Η Εκκλησία το έδειξε αυτό το παράδειγμα και ήταν σημαντικό. Δεν του δίνουμε αρκετή σημασία, αλλά πρέπει να καταλάβουμε, όταν έχουμε τον Διόνυσο τον φιλόσοφο – τον «σκυλόσοφο» όπως λεν οι εχθροί του – να οργανώνει επαναστατικά κινήματα στη Θεσσαλία και στην Ήπειρο, είμαστε στο 1601. Είμαστε δύο αιώνες πριν, αλλά δύο αιώνες πριν δεν ήμασταν έτοιμοι. Δεν ήμασταν έτοιμοι να συμβάλουμε σ' αυτόν τον αγώνα. Χρειάστηκε, λοιπόν, προζύμι. Αυτή η προετοιμασία γίνεται μέσα απ' το πλαίσιο της Στρατηγικής, της Τεχνικής του Πολέμου, της Τέχνης του Πολέμου. Όμως το πρώτο πράγμα είναι το Πνεύμα. Το Πνεύμα είναι το εξής: είναι η συνέχεια του Βυζαντινού Πνεύματος. Δεν μπορούμε να θεωρούμε ότι το Βυζάντιο τέλειωσε μόνο και μόνο το 1453, ενώ διήρκεσε 11 αιώνες. 11 αιώνες κι αυτό με Στρατηγική Τέχνη. Η Φιλική Εταιρεία θα αναβιώσει αυτά και θα επαναφέρει ένα θέμα, πολύ σημαντικό: ο Ελληνισμός υπάρχει μόνο με τη θάλασσα. Όταν χειρίζεσαι μόνο την ξηρά, έχεις προβλήματα. Όταν έχεις τη θάλασσα, έχεις τις λύσεις. Πρέπει να έχεις ναυτικό. Ο Ελληνισμός είναι ο πολιτισμός που έχτισε πάνω στη θάλασσα. Να ένα θέμα νοημοσύνης. Πολλοί λαοί χτίζουν πάνω στην ξηρά. Όταν χτίζεις πάνω στη ξηρά και κόπανος να είσαι, θα τα καταφέρεις. Όταν χτίζεις πάνω στη θάλασσα, πρέπει να είσαι έξυπνος. Γιατί η θάλασσα είναι πιο δυνατή από σένα και το παραμικρό λάθος να κάνεις, δεν υπάρχει τίποτα.

Θέλω να σας πω ότι αυτό το θέμα με τη θάλασσα, είναι αυτό που πρέπει να μας αγγίζει στην Κύπρο, πολλοί από σας θεωρούν ότι το Κυπριακό θα λυθεί με την Πράσινη Γραμμή. Είναι λανθασμένη προσέγγιση. Το Κυπριακό θα λυθεί με το απέραντο γαλάζιο. Θα λυθεί με τη θάλασσα. Είναι η θάλασσα που θα σβήσει το 'πράσινο', δεν είναι η ξηρά. Η ξηρά είναι τέχνασμα. Εδώ το θέμα μας, λοιπόν, είναι πώς θα διαχειριστούμε αυτή τη θάλασσα. Είναι το ίδιο, όπως εκείνη την εποχή. Αυτό που ήταν πολύ σημαντικό ήταν ο έλεγχος της θάλασσας. Μπορεί οι μάχες να σας έχουν εντυπωσιάσει πάνω στη ξηρά, πρέπει να θυμάστε, όμως, ότι πολλές απ' αυτές τις μάχες έγιναν για να μην υπάρχει τροφοδότηση από τη θάλασσα. Για να κοπεί αυτός ο συνδετικός κρίκος και από την Τουρκία και από την Αίγυπτο. Και δεν μιλάω μόνο μέχρι το 1821, αλλά και πιο μετά. Και πιο μετά ήταν απαραίτητο. Ήταν απαραίτητο, γιατί; Η Ελλάδα είχε πολλά στοιχεία του νησιού, όπως και η Κύπρος. Το νησί, όμως, είναι μία μεσοθάλασσα. Δεν έχει νόημα χωρίς θάλασσα. Δυστυχώς στην Κύπρο, επειδή έχουμε μεγάλο νησί, μερικοί από μας λειτουργούν σαν να είναι βουνίσιοι. Άμα κοιτάξετε τα λιμάνια, δεν είναι

λιμάνια ξηράς. Είναι πόλεις θάλασσας. Το λιμάνι είναι φτιαγμένο για να επιστρέφουμε. Το λιμάνι είναι φτιαγμένο για να προστατεύουμε, και όχι για να φεύγουμε. Τα λιμάνια, για τα οποία μιλάμε, τραγουδήσατε για την Κερύνεια, είναι τυχαίο νομίζετε το λιμάνι της Κερύνειας; Είναι μια πόλη; Η Αμμόχωστος; Αυτά ήταν πιο σημαντικά ακόμα κι απ' τη Λευκωσία. **Αυτός που είναι στο νησί και δεν έχει τα λιμάνια έχει πρόβλημα, να το θυμάστε αυτό.** Γιατί θα το διεκδικήσουμε. Γιατί τα λιμάνια είναι η πρόσβαση. Είναι ο συνδετικός κρίκος. Εδώ, έτσι, χτίζεται η Στρατηγική, η Τοποστρατηγική και η Χρονοστρατηγική. Γιατί είμαστε η συνέχεια, δεν είμαστε απλώς νεόφερτοι και ξαφνικά αναγνωρίζουμε ότι τα πράγματα στην Κύπρο είναι έτσι. Δεν είναι το ίδιο πάλι και με την Ελλάδα.

Είμαστε ένας νησιωτικός χώρος και πάνω σ' αυτόν έχουμε χτίσει την υψηλή μας Στρατηγική. Θα σας τα πω πολύ απλά, η Αρμενία – που σήμερα, παρεμπιπτόντως, και να το πούμε κι αυτό, αναγνώρισε την Γενοκτονία των Ποντίων και των Ασυριών, με 117 ψήφους –, που είναι τόσο μικρή, δεν φοβήθηκε. Δεν φοβήθηκε και είναι δίπλα. Η Αρμενία παλαιότερα, το λέω τουλάχιστον για το θέμα, ήταν η χώρα των τριών θαλασσών. Το πρόβλημα ήταν επειδή είχε επαφή ξηράς. Τώρα είναι μια χώρα που δεν έχει θάλασσα. Ποιος από σας ενοχλείται που η Αρμενία δεν έχει θάλασσα; Οι περισσότεροι από σας δεν το ξέρετε καν ότι είχε τρεις θάλασσες. Αλλά δεν σας ενοχλεί. Φανταστείτε τώρα τον Ελληνισμό χωρίς θάλασσα. Ούτε να το φανταστείτε δεν μπορείτε. Ακόμα και οι πιο βουνίσιοι. Ακόμα κι αυτοί που μένουν πάνω στα Μετέωρα δεν μπορούν να τον φανταστούν χωρίς θάλασσα. Είναι πολύ απλό, γιατί είναι κομμάτι δικό μας. Μέσω της θάλασσας είμαστε εδώ και μέσω της θάλασσας θα είμαστε εδώ. Το θέμα είναι πώς το διαχειριζόμαστε. Όταν αποφασίζουμε να μην έχουμε καν ναυτικό πλαίσιο, τότε έχουμε προβλήματα. Παράξενο! Μας εξηγούν ότι ένα σεισμικό μπορεί να μας ενοχλήσει. Είναι γελοίο, απλώς δεν το ξέρουμε. Γιατί το μόνο που ενοχλεί κάτι, είναι η γεώτρηση. Στα είκοσι ναυτικά μίλια ένα σεισμικό δεν ακούει τίποτα, τίποτα. Ακούει ένα τρυπάνι. Άρα στην πραγματικότητα, άμα το σκεφτείτε καλά, θα δείτε αναλογίες και γι' αυτό είμαστε εδώ. Όταν ήμασταν στην Παλιά Ελλάδα – τα πάτρια εδάφη που λένε μερικοί και μερικές –, θα μπορούσαμε να είχαμε αποφασίσει ότι ο μεγάλος στόχος ήταν η απελευθέρωση της Πελοποννήσου και, εφ' όσον το πετύχαμε, σταματάμε κι όλα τα υπόλοιπα τα αφήνουμε. Γιατί δεν έχουμε και πολλές δυνάμεις, δεν είμαστε σίγουροι ότι θα τα καταφέρουμε. Αλλά, το είδατε, οι πρόγονοί μας μόλις απελευθέρωσαν την Πελοπόννησο, αμέσως κοίταξαν τι θα κάνουμε με τη Στερεά Ελλάδα, αμέσως κοίταξαν τι θα κάνουμε με την Κρήτη. Και στην Κρήτη σας υπενθυμίζω ότι τα πράγματα ήταν δύσκολα. Γιατί, αν θυμάστε πότε η Κρήτη έγινε ελληνική, μιλάμε για σχεδόν έναν αιώνα μετά. Τους αγώνες της απελευθέρωσης τους μετράμε συχνά με τους αιώνες. Άρα, όταν έχω μερικούς εδώ που λεν, μετά από 40 χρόνια τι μπορούν να κάνουν! Τότε, μετά από 400 χρόνια, πώς το κάνανε; Είναι ντροπή να μιλάμε έτσι, είναι ντροπή! Γιατί αυτοί που έκαναν την Επανάσταση πριν – τότε, επρόκειτο για επανάσταση, ακόμα και πριν 60 χρόνια – δεν ήταν άνθρωποι που είχαν αποδεχτεί ότι τα πράγματα δεν μπορούν να αλλάξουν και δεν ήταν άνθρωποι που περίμεναν από τους άλλους να τους βοηθήσουν για να διώξουν του άλλους-άλλους. Σε κάποια φάση αποφάσισαν να το κάνουν μόνοι τους. Έχουμε μιλήσει με πιο παλιούς. Μ' άρεσε όταν ένας μου είπε « Εμείς Νίκο μου όταν ήμασταν μικροί δεν είχαμε πια σημαίες,

άρα βάφαμε σεντόνια. Τα βάφαμε!» Έχει ενδιαφέρον, άμα το σκεφτείτε, ότι ήταν απαγορευτικό. Ακόμα και τώρα υπάρχει μια μορφή υποκρισίας. Θα σας τη δείξω την υποκρισία, τώρα.

Δείχνει δύο σημαίες δίπλα-δίπλα, Ελληνική και της Κύπρου. Υπάρχει κάποιος από εσάς που δεν βλέπει καμία διαφορά; Κι όμως δεν λέμε τίποτα. Υπάρχει κάποιος που βλέπει μια διαφορά πάνω στον ιστό; Ωραία! Άρα θέλω να σας πω το εξής: Αν περιμένετε κάτι από κάτι που λείπει, θα περιμένετε πολλά χρόνια. Αν περιμένετε να σας ξαναδώσουν το γαλάζιο, θα περιμένετε πολλά χρόνια. Όμως από το 2004, έχετε γαλάζιο. Είναι απέραντο κι ονομάζεται ΑΟΖ. Η επιφάνεια της ΑΟΖ είναι μεγαλύτερη από την Κύπρο. Τα 20 οικόπεδα της Ελλάδας και τα 13 οικόπεδα της Κύπρου έχουν μια επιφάνεια που είναι μεγαλύτερη από τις πατρίδες μας. Κι άμα σας ρωτούσε κάποιος πριν μερικά χρόνια «Μπορείτε να φανταστείτε τον Ελληνισμό να διαχειρίζεται ένα μέγεθος μεγαλύτερο από τα κράτη μας;» - απευθύνομαι στους στρατιωτικούς – ποιος θα τολμούσε να το πει αυτό; Αυτό θα το κάναμε τώρα. Κι όμως, η ΑΟΖ του Ελληνισμού - ας την ονομάσουμε έτσι - είναι η μεγαλύτερη ΑΟΖ της Μεσογείου. Και οι δικοί μας δεν το έχουν πάρει πρέφα. Είμαστε απίστευτοι! Ανήκουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση που είναι η μεγαλύτερη ΑΟΖ του κόσμου, είναι η μεγαλύτερη οικονομική δομή του κόσμου, είναι ο τρίτος πληθυσμός του κόσμου, το χρησιμοποιούμε, το αξιοποιούμε και πάλι κλαίμε. Βρίσκουμε φυσικό αέριο και αναρωτιόμαστε αν είναι αρκετό. Πριν λέγαμε ότι δεν υπάρχει, άρα δεν αναρωτιόμασταν αν είναι αρκετό. Εφόσον το βρήκαμε μετά αναρωτιόμαστε αν έχει καλή φλόγα. Τι χρώμα έχει η φλόγα; Την είδαμε και τη φλόγα. Άρα καταλάβαμε ότι έχουμε και πετρέλαιο. Μετά, είπαμε «μήπως δεν έχει μεγάλη περιεκτικότητα;» 98% μεθάνιο! Δηλαδή... – Κανονικά στην Ελλάδα λέμε άλλη έκφραση, αρχίζει με 'του' και συνεχίζει αλλιώς, αλλά μην σας μπερδέψω με αυτά που μας βάζετε μπροστά στο καλαμαράς. – Άρα, τι άλλο θέλουμε για να είμαστε τουλάχιστον με χαμόγελο; Να είχαμε βρει πάνω από 100%; Αφού δεν υπάρχει αυτό! Ρωτάω τώρα. Ανακοινώνουν άλλοι, ξένοι, ότι θα παίρνουμε 550 εκατομμύρια το έτος, για 25 χρόνια, επειδή είναι ξένοι, λέμε «θα έχουν δίκιο». Αν το λέγαμε εμείς θα λέγαμε «εντάξει, υπερβάλλεις». Αυτό κοιτάμε σε ένα κοίτασμα. Ένα κοίτασμα, σε ένα οικόπεδο και έχουμε 13 οικόπεδα. Είναι σα να έχουμε μία νότα και λέμε «ε, δεν κάναμε κορόνα». Εντάξει! Ολόκληρη παρτιτούρα έχουμε φτιάξει. Εδώ υπάρχει καινούργια σκακιέρα! Καινούργια σκακιέρα! Αυτό δεν έχει γίνει ποτέ στην ιστορία του Ελληνισμού· ποτέ, και εμείς είμαστε ακόμα να λέμε ότι απλώς θα κάνουμε μία επέτειο και, παρεμπιπτόντως, εντάξει έχουμε βάλει και σ' ένα βουνό να μας βάλουν μία σημαία, για να μας ενοχλούν. Σας υπενθυμίζω ότι ευτυχώς που την έχουν βάλει, γιατί είναι μερικοί που δεν θα ήξεραν καν ότι έχουμε κατοχή! Τόσο απλά. Γιατί ελπίζω να θυμάστε ότι τους δίνουμε και ρεύμα, για τα «φωτιστικά», το βράδυ. Γιατί βέβαια – για τον στρατιωτικό, για τους στρατιωτικούς – αυτά που μαθαίνουν στις Σχολές είναι ότι όταν έχουμε ένα πρόβλημα, χτυπάμε τα κέντρα ενέργειας. Εμείς δεν κάνουμε αυτό. Εμείς παρέχουμε, για να μην έχουμε μεγάλες διαφορές. Μα το θέμα μας δεν οι διαφορές μεταξύ κοινοτήτων. Είναι ότι είναι ένα κράτος παράνομο, που έχει έρθει εδώ με έναν παράνομο τρόπο και επιβάλλει με βία κάτι, το οποίο είναι απαράδεκτο. Άρα, το θέμα μας είναι πολύ απλό.

Σε όλη την Ευρώπη υπάρχουν κατεχόμενα μόνο σε δύο περιοχές. Στην Κύπρο και στην Θράκη. Ο Κολοκοτρώνης – τον βλέπετε εδώ, να μην ντρέπεστε – έλεγε «Εγώ δίνω αναφορά μόνο στην Πόλη.»! Το να δίνεις αναφορά μόνο στην Πόλη, το 1821... Πρέπει να έχεις κότσια μεγάλα! Γιατί δεν υπάρχει καν η έννοια ότι αυτό μπορεί να είναι μια μέρα ελεύθερο. Κι όμως συνεχίζει αυτό το πνεύμα. Θέλω να σας πω πρώτα-πρώτα ότι δεν έχουμε δικαίωμα να πούμε ότι έχει σταματήσει η διαδικασία της απελευθέρωσης. Κανένας δεν σας έδωσε αυτό το δικαίωμα. Κανένας δεν σας είπε «εντάξει τελειώσαμε». Σας υπενθυμίζω ότι οι Ισπανοί έκαναν 600 χρόνια για να απελευθερωθούν. Άμα τους είχατε πει στα 200 «σταμάτα, είναι εντάξει», θα σας έλεγαν «που πας ρε Καραμήτρο; Έχουμε ακόμα δουλειά». Εδώ, μετά από 200 χρόνια, το 2021, είμαστε όλοι σαν μια φάση σταθεροποίησης. Μην ξεχνάτε ότι έχουμε και ήττες, ότι έχουμε και προβλήματα· το '23 δεν ήταν μια λεπτομέρεια, το '74 δεν ήταν μια λεπτομέρεια. Άρα το θέμα μας είναι ο στόχος. Ο στόχος ο στρατηγικός είναι ο εξής: συνεχίζουμε το έργο και το όραμα που έχουν επινοήσει από την εποχή της Φιλικής Εταιρείας, με ανθρώπους, όπως είναι ο Κολοκοτρώνης και στη συνέχεια ο Καραϊσκάκης. Και πρέπει να θυμάστε ένα άλλο πράγμα. Μην κοιτάζετε όλους με τον ίδιο τρόπο, γιατί πάλι τους απαξιώνετε. Ακόμα και τους ήρωες, τους βάζουμε όλους μαζί. Ακόμα και τους ήρωες της Κύπρου, τους βάζουμε όλους μαζί. Δεν έχουν καμία σχέση, υπάρχουν άλλα μεγέθη. Άμα είχατε δικαίωμα να έχετε μόνο πέντε, όχι παραπάνω, μόνο πέντε για την Ελληνική Επανάσταση, θα έπρεπε να βάλετε τους τρεις πρώτους της Φιλικής Εταιρείας, μετά τον Κολοκοτρώνη και μετά τον Καραϊσκάκη. Άμα σας λείπει ένας από αυτούς τους πέντε, είναι πολύ απλό, αυτή η διάλεξη θα γινόταν στα τουρκικά και θα μιλούσαμε για πολιτιστικά – που αυτό είναι οξύμωρο, όπως ξέρετε. Άρα, το θέμα μας ποιο είναι; Το θέμα μας είναι να σκεφτούμε. Ακόμα και για το '55-'59 τους βάζουμε όλους μαζί. Ποιον κοροϊδεύουμε; Ο Αυξεντίου έχει το ίδιο επίπεδο με τους άλλους; Είναι άλλο το επίπεδο! Έχει γνώσεις, στρατηγικές. Δεν είναι απλώς: «Εγώ θέλω ν' απελευθερωθώ». Κι εμείς όλοι μας θέλουμε ν' απελευθερωθούμε. Υπάρχει ένας συντονισμός, υπάρχουν πράγματα. Τα βάζουμε όλα στο ίδιο επίπεδο και, στο τέλος, δεν ξέρουμε ποιος είναι ποιος. Και, λέει, είναι ήρωας. Όχι, ήταν αγωνιστής. Γιατί, πρέπει να θυμάστε ότι δεν μπορείτε να ζητήσετε από όλον τον λαό να είναι αγωνιστής. Όχι, δεν γίνεται! Γιατί, αν ήταν αγωνιστής όλος ο λαός, δεν θα είχαμε κατοχή στην Ελλάδα 400 χρόνια. Γιατί είχαμε και από άλλα. Είχαμε και ραγιάδες. Είχαμε και ανθρώπους που περνούσαν μια χαρά. Δεν μπορείτε να ζητήσετε από όλους τους αγωνιστές να γίνουν ήρωες, αλλά, τουλάχιστον, όταν έχετε ήρωες, να τους θυμάστε αυτούς, να μην τους μερδεύετε. Γιατί στο τέλος ξεχνάμε.

Πρέπει να θυμηθείτε ότι τα μικρά παιδιά, θυμούνται ελάχιστα την αρχή. – Για την Εκκλησία. – Τους μαθαίνουμε διάφορες αηδίες και τις ονομάζουμε προσευχές. Μία είναι η Προσευχή, άμα θέλουμε να θυμηθούμε μία. Μία. Το Πάτερ Ημών. Τι να τις κάνω αυτές τις προσευχές που θυμίζουν ότι είναι τραγουδάκι και είμαστε όλοι ακούμε το παιδί μας και λέμε «τι λέει τώρα;». Αλλά κάνουμε δήθεν ότι το είπε καλά κιόλας. Αυτό είναι απαράδεκτο, γιατί είναι εκφυλισμός. Εδώ είναι το ίδιο. Στην επέτειο έχει σημασία – η χορωδία μ' άγγιξε. Ο μαέστρος μ' άγγιξε. Μ' αρέσουν και οι τελευταίες οδηγίες. Έτσι! Φαίνεται ότι είναι πρήχτης. Και λέω «εντάξει αυτός είναι δικός μου». – θέλω να σας πω, εμείς οι Έλληνες είμαστε ενοχλητικοί, είμαστε

απρόβλεπτοι, μας νευριάζουν τα πάντα και είμαστε ακόμα εδώ. Ο Κολοκοτρώνης έλεγε κάτι πολύ απλό. Έλεγε, «Άμα θέλετε να μου δώσετε 5000 Άγγλους κι εγώ τους διοικώ, αλλά άμα δώσω 500 Έλληνες στον Άγγλο, θέλω να δω πώς θα το κάνει». Και τώρα εσείς ξέρετε ότι δεν έλεγε βλακείες. Γιατί εμείς δυσκολευόμαστε. Βλέπετε, οι στρατιωτικοί δεν γέλασαν καν, γιατί ξέρουν ακριβώς τι είναι 500 που φεύγουν, ο Θεός να φυλάει, όπως φυλάει, αλλά, τέλος πάντων, είναι μεγάλος.

Δεν θέλω να σας κουράσω άλλο, τουλάχιστον δεν θέλω να σας παρενοχλήσω άλλο, αλλά να μην ξεχνάτε, εγώ θα είμαι μαζί σας, ακόμα και αν είστε εκτός. Και δεν έχει σχέση με την απόσταση, έχει σχέση με το πνεύμα.

Η Ελληνική Επανάσταση, η Κυπριακή Επανάσταση, δεν έχει τελειώσει! Απλώς την συνεχίζουμε!

Καλή Επέτειο, αλλά πρώτα απ' όλα Καλή Συνέχεια!

Να είστε καλά.